

MISTER

E L James

Traducere din engleză de
Diana Morărașu

TREI

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă: Erika Mitchell

Cover image reproduced with kind permission of the Royal Borough
of Kensington and Chelsea

Back cover photograph © Kwangmoozaa/Shutterstock

Director Producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Gabriela Anghel

Corectură:

Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**JAMES, E L**

Mister / E L James; trad. din engleză de Diana Morărașu. -

București: Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0750-6

I. Morărașu, Diana (trad.)

821.111

Titlul original: The Mister

Autor: E L James

Copyright © Erika James Limited 2019

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeuil 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Prolog

Nu. Nu. Nu. Nu negrul. Nu întunericul ăsta sufocant. Nu punga de plastic. Panica pune stăpânire pe ea, golindu-i plămânii de aer. Nu pot respira. Nu pot respira. Simte gustul metalic al fricii în gât. Trebuie s-o fac. E singura cale. Stai liniștită. Fii calmă. Respiră încet. Respiră ușor. Așa cum a zis el. O să se termine curând. O să se termine și atunci o să fiu liberă. Liberă. Liberă.

Du-te. Acum. Fugi. Fugi. Fugi. Du-te. Fuge în forță și repede, dar nu se uită îndărăt. Frica o împinge înainte și, în goana ei, evită în ultima clipă câțiva cumpărători întârziați. Are noroc: ușile automate sunt deschise. Trece în fugă pe sub decorațiunile stridente de sărbători, prin intrarea în parcare. Fuge, fuge în continuare. Printre mașinile parcate, spre pădure. Fuge ca de frica morții, pe o cărare îngustă de pământ, printre rugi, printre crengi care o izbesc în față. Fuge până ce își simte plămânii în flăcări. Du-te. Du-te. Fugi. Nu te opri.

Frig. Frig. Prea frig. Oboseala îi încețoșează creierul. Oboseala și frigul. Vântul urlă printre copaci, îi pătrunde prin haine, până la oase. Se ghemuiește lângă un tufiș și adună frunze uscate, încercând să-și încropească un culcuș cu mâinile goale. Să doarmă. Are nevoie de somn. Se întinde pe pământul rece și tare, prea vlăguită să se mai teamă, prea vlăguită să mai plângă. Celelalte. Oare au scăpat? Închide ochii. Oare au scăpat? Dă, Doamne, să fie libere. Dă, Doamne, să fie la căldură... Cum s-a ajuns aici?

Se trezește. Zace printre tomberoane, învelită în ziare și cartoane. Tremură. Îi e foarte frig. Dar trebuie să meargă mai departe. Are o

adresă. Îi mulțumește Dumnezeuului bunicii ei pentru adresa asta. Despăturește hârtia cu degete tremurânde. Acolo trebuie să ajungă. Acum. Acum. *Acum*.

Întâi un picior, apoi celălalt. Să meargă. E tot ce poate face. Să meargă. Să meargă. *Să meargă*. Doarme pe un prag. Se trezește și merge mai departe. Merge. Bea apă de la o chiuvetă, la McDonald's. Mâncarea miroase amețitor.

Îi e frig. Foamea îi sfârtecă stomacul. Dar merge și tot merge, urmând harta. O hartă furată. Furată dintr-un magazin. Un magazin cu luminițe care clipeau și muzică de Crăciun. Ține peticul de hârtie cu ultima fărâmă de putere care i-a mai rămas. E tocită și zdrențuită de la prea multele zile cât a stat ascunsă în încălțări. *Obosită*. Atât de obosită! *Murdară*. Foarte murdară și înfrigurată și speriată. Locul ăsta e singura ei speranță. Ridică o mână tremurătoare și apasă pe sonerie.

Magda o așteaptă. I-a scris mama ei și i-a spus. O întâmpină cu brațele deschise. Apoi se trage iute îndărăt. *Isuse, copilă. Ce-ai pățit? Te așteptam săptămâna trecută!*

Capitolul unu

Sex mecanic. Ar fi multe de spus în favoarea lui. Fără obligații, fără așteptări, fără dezamăgiri; nu trebuie decât să-mi amintesc numele lor. Cine a fost data trecută? Jojo? Jeanne? Jody? Nu contează. A fost un futai fără nume care a gemut o mulțime și în pat, și pe lângă pat. Nu pot dormi, stau întins și mă uit la reflecțiile unduitoare ale Tamisei de pe tavan. Sunt prea agitat ca să adorm.

În noaptea asta e Caroline. Ea nu se potrivește categoriei futai-fără-nume. N-o să se potrivească niciodată. Unde naiba mi-o fi fost capul? Închid ochii, încercând să potolesc vocea încăpățânată, micuță, care se întreabă cât de înțelept a fost să mă culc cu cea mai bună prietenă... din nou. Doarme liniștită lângă mine, cu trupul sânat scaldat în lumina argintie a lunii de ianuarie, cu picioarele lungi încolăcite cu ale mele și capul pe pieptul meu.

E greșit, foarte greșit. Mă frec pe față, încercând să șterg scârba de mine însumi, dar foiala și foșnetele o trezesc din somn. Un deget manichiurat se strecoară în jos, pe abdomenul meu, peste mușchii abdominali, apoi se rotește în jurul buricului. Îi simt zâmbetul adormit în timp ce degetul îi alunecă spre părul meu pubian. Îi prind mâna și o duc la buze:

— N-am făcut destul rău pentru o singură seară, Caro?

Ca să îndulcesc respingerea, îi sărut fiecare deget în parte. Sunt obosit și demoralizat de vinovăția săcâitoare și nedorită care îmi sfârtecă măruntaiele. Pentru numele cerului, asta-i Caroline, cea mai bună prietenă a mea și soția fratelui meu. Fosta soție.

Nu. Nu fosta soție. Văduva lui.

E un cuvânt trist și însingurat pentru o situație tristă și însingurată.

— Hai, Maxim, te rog. Fă-mă să uit, șoptește ea și depune un sărut cald și umed pe pieptul meu.

Dându-și deoparte părul de pe față, se uită în sus la mine printre genele lungi, cu ochii sclipind de nevoie și durere.

Îi cuprind în palme fața fermecătoare și clatin din cap:

— N-ar trebui.

— Nu spune.

Îmi pune degetele pe buze, reducându-mă la tăcere.

— Te rog. Am nevoie.

Gem. Am să ajung în iad.

— Te rog, mă imploră.

Rahat, ăsta e iadul.

Și pentru că și eu sufăr — pentru că și mie mi-e dor de el —, iar Caroline e legătura mea cu el, gura mea îi găsește buzele și o rostogolesc pe spate.

Când mă trezesc, camera e inundată de un soare luminos de iarnă care mă orbește. Mă întorc și sunt ușurat să văd că a plecat, lăsând după ea o urmă stăruitoare de regret — și un bilețel pe pernă:

Cină diseară cu tata & scroafa vitregă?

Te rog să vii.

Și ei suferă.

ILYx

Futu-i.

Nu asta îmi doresc. Închid ochii, recunoscător că sunt singur în patul meu și bucuros că, în ciuda activităților noastre nocturne, am hotărât să ne întoarcem la Londra la două zile după înmormântare.

Cum dracu' au scăpat lucrurile de sub control în halul ăsta?

Doar un pahar înainte de culcare, a zis ea, iar eu m-am uitat în ochii ei mari și albaștri înnourăți de durere și am știut imediat ce vrea. Era aceeași privire pe care mi-o aruncase în noaptea în care am aflat de accidentul lui Kit și moartea lui prematură. O privire căreia atunci

nu i-am putut rezista. Aproape dansaserăm dansul ăsta de multe ori, dar în noaptea aceea m-am lăsat în voia sorții și, inevitabil, am regulat-o pe nevasta fratelui meu.

Iar acum am făcut-o din nou, cu Kit băgat în pământ cu două zile în urmă.

Mă încrunt la tavan. Sunt jalnic, asta e limpede. Dar atunci la fel e și Caroline. Măcar ea are o scuză: e în doliu, e speriată pentru viitorul ei și eu îi sunt cel mai bun prieten. Spre cine altcineva s-ar fi putut întoarce la necaz? Iar eu nu am făcut decât să depășesc limitele *alinării* văduvei îndurerate.

Încrunat, mototolesc bilețelul de la ea și-l arunc pe podeaua de lemn, unde se rostogolește până sub canapeaua unde sunt îngrămadite hainele. Deasupra mea plutesc umbre lichide, de parcă întunericul și lumina m-ar lua peste picior. Închid ochii și încerc să le alung.

Kit a fost un om bun.

Kit. Dragul de Kit. Favoritul tuturor, inclusiv al lui Caroline; la urma urmelor pe el l-a ales, nu? În fața ochilor îmi apare, nechemată, imaginea trupului fără viață, frânt, al lui Kit, zăcând sub cearșaf în morga spitalului. Respir adânc, încercând să o alung, dar mi se pune un nod în gât. Merita mai mult decât pe draga de Caro și pe mine, fratele risipitor. Nu merita o astfel de... trădare.

Futu-i.

Pe cine păcălesc eu aici?

Caroline și cu mine ne merităm unul pe altul. Cu noi doi... o mână spală pe alta. Suntem doi adulți care consimt și sunt *teoretic* liberi. Ei îi place, mie îmi place, și la asta mă pricep cel mai bine, să reglez o femeie dornică, atrăgătoare, la orele mici ale dimineații. E activitatea mea recreațională favorită și îmi asigură și mie ceva de făcut. Sexul mă ține-n formă și, în chinurile pasiunii, aflu tot ce trebuie să știu despre o femeie — cum s-o fac să transpire și dacă țipă sau plânge când are orgasm.

Caroline e din categoria plângăcioaselor.

Caroline tocmai și-a pierdut soțul.

Rahat.

Iar eu tocmai mi-am pierdut fratele mai mare, singurul meu far călăuzitor din ultimii ani.

Rahat.

Închid ochii și văd iar fața moartă, palidă a lui Kit, iar pierderea lui cască un hău în mine.

O pierdere de neînlocuit.

De ce naiba s-o fi suit pe motocicletă în noaptea aia sumbră și înghețată? E dincolo de puterea mea de înțelegere. Kit este — *era* — cel cuminte, cel înțelept, lordul Demn de Încredere însuși. Dintre noi doi, Kit a fost cel care a adus onoare numelui familiei, i-a sporit reputația și s-a comportat în mod responsabil. Avea un job în City și gestiona și substanțiala afacere a familiei. Nu lua decizii pripite, nu conducea ca un nebun. Era fratele rațional. Era genul care mergea în sus, nu în jos. Nu era amețitul risipitor, ca mine. Nu, eu sunt cealaltă față a mone-dei lui Kit. Specialitatea mea e să fiu oaia neagră a familiei. Nimeni n-are nicio așteptare de la mine, m-am asigurat de asta. Întotdeauna.

Mă ridic, deprimat în lumina aspră a dimineții. A venit momentul să mă duc la subsol, la sala de gimnastică. Alergările, regulatul și scrima mă țin în formă.

Muzica de dans îmi bubuie în urechi și sudoarea îmi curge șiroaie pe spate; trag aer în plămâni. Mișcarea regulată a picioarelor pe banda de alergare îmi limpezește mintea în timp ce mă concentrez să-mi depășesc limitele fizice. De obicei, când alerg sunt concentrat și recunoscător că simt în sfârșit *ceva* — chiar dacă e numai durerea din plămânii și membrele care stau să explodeze. Astăzi nu vreau să simt nimic, nu după săptămâna asta de coșmar. Nu vreau decât durerea fizică dată de un efort extrem. Nu durerea pierderii.

Aleargă. Respiră. Aleargă. Respiră.

Nu te gândi la Kit. Nu te gândi la Caroline.

Aleargă. Aleargă. Aleargă.

Pe măsură ce mă calmez, banda încetinește, iar eu alerg pe ultima parte a sprintului meu de 8 kilometri, lăsând gândurile febrile să revină. Pentru prima dată după foarte mult timp am o grămadă de chestii de făcut.

Înainte de dispariția lui Kit, îmi petreceam zilele recuperându-mă după nopțile de dinainte și planificând următoarea noapte de distracție. Și cam atât. Asta era viața mea. Nu-mi place să scot în evidență lipsa ei de semnificație. Dar în sinea mea știu cât de-al naibii de bun de nimic sunt. Accesul la un fond fiduciar sănătos la împlinirea vârstei de 21 de ani a însemnat că n-am muncit în mod serios nicio zi din viața mea. Spre deosebire de fratele meu mai mare. El a muncit din greu, dar, pe de altă parte, nici n-a avut de ales.

În orice caz, astăzi va fi altfel. Sunt executorul testamentar al lui Kit, ceea ce e o glumă în sine. Alegerea *mea* a fost ultimul lui hohot de râs, sunt convins; dar acum e îngropat în cavoul familiei, iar testamentul trebuie citit și... ei bine, executat.

Iar Kit a murit și nu a lăsat urmași.

Mă înfioresc când se oprește banda. Nu vreau să mă gândesc la implicații. Nu sunt pregătit.

Îmi iau iPhone-ul, arunc un prosop pe după gât și urc în goană scările până la apartamentul meu, la etajul șase.

Mă dezbrac, arunc hainele în dormitor și o iau spre baia din capătul apartamentului. Sub duș, în timp ce mă spăl pe cap, mă gândesc ce să fac cu Caroline. Ne cunoaștem din școala primară. Ne-am recunoscut ca spirite înrudite, doi puștani de 13 ani care stăteau la cămin, cu părinți divorțați. Eu eram băiatul cel nou și ea m-a luat sub aripa ei ocrotitoare. Eram nedespărțiți. A fost și va fi mereu prima mea dragoste, prima mea partidă de sex... prima mea partidă dezastruoasă de sex. Peste ani, l-a ales pe fratele meu, nu pe mine. Dar în ciuda tuturor problemelor, am reușit să rămânem buni prieteni și să ne ținem mâinile acasă — până la moartea lui Kit.

Rahat. Povestea asta trebuie să înceteze. Nici nu vreau, nici nu-mi trebuie complicații. Când mă bărbieresc, din oglindă mă privesc niște ochi verzi, gravi. *N-o da-n bară cu Caroline. E unul dintre pușinii tăi prieteni. E cea mai bună prietenă a ta. Vorbește cu ea. Discută cu ea. Știe și ea că suntem incompatibili.* Încuviințez către imaginea mea din oglindă, simțindu-mă mult mai hotărât în privința ei, și îmi șterg spuma de pe față. Arunc prosopul pe jos și mă îndrept spre garderobă. Îmi iau blugii negri, care sunt înghesuți într-un morman de țoale pe unul dintre rafturi, și respir ușurat când găsesc o cămașă albă proaspăt călcată și un sacou negru curat. Astăzi iau prânzul cu avocații familiei. Îmi pun ghetele și trag și o haină pe mine, căci afară e chiar frig.

Rahat, azi e luni.

Îmi aduc aminte că în dimineața asta trebuie să vină la curățenie Krystyna, străvechea mea menajeră poloneză. Iau portofelul, las niște bani pe consola din hol, setez alarma, apoi ies pe ușa apartamentului. Încui, renunț la lift și cobor pe scări.

Când ies în Chelsea Embankment, aerul e limpede și tăios, întinat numai de aburii răsuflării mele înghețate. Privesc dincolo de Tamisa posomorâtă și cenușie de pe cealaltă parte a străzii spre Peace Pagoda, de pe malul opus. Asta îmi doresc, puțină pace, dar probabil va dura mult până o să am parte de ea. Sper să capăt câteva răspunsuri la prânzul ăsta. Ridic mâna, fac semn unui taxi și îi spun șoferului să mă ducă în Mayfair.

Instalată în splendoarea georgiană din Brook Street, firma de avocatură Pavel, Marmont și Hoffman reprezintă familia din 1775. „A venit vremea să te maturizezi“, mormăi în barbă când împing ușa sculptată din lemn.

— Bună ziua, Mister.

Recepționera tânără zâmbește, cu tenul măsliniu ușor îmbujorat. E drăguță, într-un stil discret. În condiții normale, aș fi făcut rost de

numărul ei de telefon după nici cinci minute de conversație, dar nu de aceea mă aflu aici.

— Am o întâlnire cu domnul Rajah.

— Cum vă numiți?

— Maxim Trevelyan.

Verifică monitorul computerului, clatină din cap și se încruntă:

— Luați loc, vă rog.

Arată spre două canapele din piele maro aflate în holul lambrizat, iar eu mă prăbușesc pe prima dintre ele, luând o ediție de dimineață din *Financial Times*. Recepționera vorbește la telefon pe un ton destul de precipitat. Mă uit la prima pagină a ziarului fără să rețin nimic. Când ridic privirea, Rajah însuși vine să mă întâmpine, ieșind pe ușa dublă cu o mână întinsă.

Mă ridic.

— Lord Trevethick, vă rog să primiți cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită, îmi spune el în timp ce dăm mâna.

— Trevethick, vă rog, răspund. Încă nu m-am obișnuit cu titlul fratelui meu.

Titlul *meu*... acum.

— Desigur.

Domnul Rajah încuviințează cu o deferență politicoasă care mi se pare enervantă.

— Binevoiți să mă urmați, vă rog. Luăm masa în livingul partenerilor și trebuie să vă spun că avem una dintre cele mai rafinate colecții de băuturi din Londra.

Sunt în clubul meu din Mayfair și privesc hipnotizat la dansul flăcărilor în șemineu.

Conte de Trevethick.

Ăsta-s eu. Acum.

E de neconceput. E devastator.

Ce-am mai invidiat în tinerețe titlul fratelui meu și poziția lui în familie! Kit a fost copilul preferat încă de la naștere, mai ales pentru mama, dar el era moștenitorul, nu rezerva. Cunoscut ca viconte de Porthtowan din clipa-n care s-a născut, Kit a devenit al doisprezecelea conte de Trevethick la vârsta de 20 de ani, după moartea subită a tatălui nostru. Acum, la 28, eu sunt norocosul număr treisprezece. Și cu toate că am tânjit la titlul ăsta și la tot ceea ce presupune el, acum, că e al meu, mi se pare că m-am băgat nepoftit pe domeniul fratelui meu.

I-ai futut contesa azi-noapte. E mai mult decât să te bagi nepoftit.

Iau o gură de Glenrothes și ridic paharul. „În cinstea Fantomei“, șoptesc, zâmbind în fața ironiei. Glenrothes a fost whisky-ul preferat al tatei și al fratelui meu, iar de astăzi licoarea asta din 1992 va fi și preferata mea.

Nu pot spune cu precizie în ce clipă m-am împăcat cu moștenirea lui Kit și cu Kit însuși, dar s-a întâmplat undeva spre 20 de ani. El avea titlul, el câștigase fata, iar eu a trebuit să accept. Dar acum toate sunt ale mele. Toate.

Până și nevastă-ta. În fine, cel puțin noaptea trecută.

Dar ironia este că fratele meu nu i-a lăsat nimic lui Caroline prin testament.

Nimic.

De asta se teme ea.

Cum a putut fi așa de neglijent? Și-a făcut un testament nou acum patru luni și nu i-a lăsat nimic. Erau căsătoriți de numai doi ani...

La ce s-o fi gândit?

Evident, Caroline ar putea ataca testamentul. Și cine ar putea să o condamne?

Mă frec pe față.

Ce mă fac eu?

Îmi bâzâie telefonul.

UNDE EȘTI?

Mesaj de la Caroline.

Închid telefonul și mai comand un pahar. Nu vreau s-o văd în seara asta. Vreau să uit de mine cu altcineva. Cineva nou. Cineva față de care să n-am nicio obligație. Și cred că o să dau lovitura. Scot telefonul și deschid Tinder.

— Maxim, e un apartament fabulos.

Se uită spre apa tulbure a Tamisei, care strălucește sub luminile de la Peace Pagoda. Îi iau haina și o atârnc de spătarul sofalei.

— Un pahar sau ceva mai tare? o întreb.

N-o să rămânem prea mult în salon. Ca la un semn, își scutură cu un gest brusc părul negru, lucios, care îi cade pe umeri. Ochii căprui, evidențiați cu dermatograf negru, mă privesc țintă.

Umezindu-și buzele rujate, ridică o sprânceană și mă întreabă:

— Ceva mai tare?

Are un ton seducător.

— Dar tu ce bei?

Aha... nu se prinde, deci fără cocaină, dar mi-a luat-o mult înainte. Mă apropii, în așa fel încât să fie nevoită să ridice capul ca să mă privească. Dar am grijă să nu o ating.

— Mie nu mi-e sete, Heather.

Cobor tonul, mulțumit că mi-am amintit cum o cheamă. Înghite în sec, cu buzele întredeschise.

— Nici mie, șoptește, și ochii ei încep să zâmbească provocator.

— Ce vrei?

Îi urmăresc privirea care i se îndreaptă spre buzele mele. E o invitație. Stau o clipă, să mă asigur că am citit-o corect, apoi mă aplec și o sărut. E cea mai fugară atingere: gură pe gură, apoi nimic.

— Cred că știi ce vreau.

Își trece degetele prin părul meu și mă trage înapoi spre gura ei caldă și dornică. Are gust de brandy și un iz de tutun. Gustul mă distrage. Nu-mi amintesc să o fi văzut fumând la club. O lipesc de mine,

cu o mână după talie și cu cealaltă îi pipăi rotunjimile îmbietoare. Are o talie subțire și sâni mari și fermi, pe care și-i apasă ispititor de mine. Mă întreb dacă au un gust la fel de bun pe cât se simt la atingere. Îmi las mâna să-i alunec pe spate în timp ce o sărut tot mai apăsător, explorându-i gura flămândă.

— Tu ce vrei? șoptesc cu gura pe buzele ei.

— Pe tine.

Vocea ei e găfăită și precipitată. E excitată. Cât se poate de tare. Începe să-mi desfacă nasturii de la cămașă. Rămân nemișcat cât mi-o trage de pe umeri și o lasă să cadă la podea.

Să o iau aici sau în pat? Confortul câștigă și o prind de mână:

— Hai cu mine.

O trag încetișor după mine și mă urmează afară din salon, apoi pe hol, spre dormitor.

În cameră e ordine, așa cum știam că o să fie.

Binecuvântată fie Krystyna.

Apăs pe întrerupătorul de pe perete și aprind veiozele, apoi o conduc spre pat.

— Întoarce-te.

Heather se conformează, dar se clatină puțin pe tocuri.

— Ușurel!

O prind de umeri și o lipesc strâns de mine, apoi îi întorc capul, ca să-i văd ochii. Privirea îi alunecă spre buzele mele, dar trebuie să ridice capul ca să se uite la mine. Ochi strălucitori. Limpezi. Concentrați. Suficient de treji. Îi adulesc gâtul, gustându-i cu limba pielea fină, parfumată.

— Cred că e vremea să trecem la orizontală.

Îi desfășor fermoarul rochiei roșii scurte, i-o trag în jos, pe umeri, și zăbovesc puțin când iese la iveală partea de sus a sânilor, strânși într-un sutien roșu. Mângâi cu vârful degetelor suprafața dantelată a sutienului. Geme și își arcuiește spatele, împingându-și sâni în palmele mele.

Ah, da.

Îmi strecor degetele pe sub materialul delicat și desenez cercuri în jurul sfârcurilor care se întăresc, în timp ce ea băjbâie în spate după nasturele blugilor mei.

— Avem toată noaptea, șoptesc eu, și îi dau drumul.

Pășesc în spate, iar rochia alunecă și îi cade la picioare.

Chiloțeei tanga roșii îi pun în evidență posteriorul bine conturat.

— Întoarce-te. Vreau să te văd.

Heather își aruncă părul peste umeri când se întoarce și îmi aruncă o privire mistuitoare printre gene. Are cei mai minunați sâni.

Zâmbesc. Zâmbește și ea.

O să fie mișto.

Se întinde spre mine, mă prinde de betelia blugilor și mă trage brusc spre ea, iar țâțele ei minunate se zdrobesc din nou de pieptul meu.

— Sărută-mă, gâfâie ea, cu o voce răgușită și poruncitoare.

Își trece limba peste dinți, iar trupul meu reacționează și-mi simt mădularul întărindu-se.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Îi cuprind capul, cu degetele în părul ei mătăsos, și o sărut, de data asta mai apăsat. Îmi răspunde, înfigându-și mâinile în părul meu când ni se ating limbile. Se oprește și se uită la mine cu un licăr lasciv în ochi, ca și cum m-ar vedea în sfârșit și i-ar plăcea ceea ce vede. Din nou, buzele ei sunt mai flămânde decât ale mele.

Mamă, tipa e chiar dornică.

Cu degete abile, găsește nasturele de sus al blugilor și îl desface. Râzând, o prind de mâini, o împing ușor și ne prăvălim amândoi în pat.

Heather. O cheamă Heather și doarme adânc lângă mine. Mă uit la ceasul de pe noptieră; e 5:15. E un futai pe cinste, fără doar și poate. Dar acum o vreau plecată. Oare cât va trebui să mai stau aici ascultând sunetul lin al răsufării ei? Poate ar fi trebuit să mergem la

ea; așa aș fi putut pleca eu. Dar apartamentul meu era mai aproape și eram amândoi nerăbdători. Mă holbez la tavan și reiau filmul serii, încercând să-mi amintesc amănunțele pe care le-am aflat despre ea. Lucrează în televiziune — teveu, cum zice ea — și dimineață trebuie să fie la muncă, așa că o să plece în curând, nu? Locuiește în Putney. E mișto. Și dornică. Da, foarte dornică. Îi place să facă sex cu fața în jos, nu face gălăgie când are orgasm și are o gură foarte talentată, care știe exact ce are de făcut ca să trezească la viață un bărbat vlăguit. Mădularul meu tresare la această amintire și mă întreb dacă nu cumva s-o mai trezesc pentru încă o partidă. Părul ei negru e răsfirat pe pernă; are o expresie senină pe chip când doarme. Nu bag în seamă înțepătura de invidie provocată de seninătatea ei și mă întreb dacă mi-aș găsi aceeași pace în cazul în care aș ajunge să o cunosc mai bine.

Uf, la naiba. Vreau să plece.

Ai probleme de intimitate. Vocea sâcâitoare a lui Caroline îmi răsună în minte.

Caroline. Rahat.

Trei mesaje și mai multe apeluri ratate de la Caroline m-au scos din sărite. Blugii mei zac pe jos, într-un morman mototolit. Îmi recuperez telefonul din buzunarul din spate. Verific silueta adormită de lângă mine — nu, nu s-a clintit — și îmi citesc mesajele de la Caroline.

UNDE EȘTI?

SUNĂ-MĂ!

EMOTICON ÎMBUFNAT

Ce-a apucat-o?

Știe cum stă treaba, doar mă cunoaște de atâta vreme. O tăvăleală scurtă n-are cum să schimbe ceea ce simt pentru ea. O iubesc... în felul meu, dar ca pe o prietenă, o prietenă bună.

Mă încrunt. Nu am sunat-o. Nu vreau s-o sun. Nu știu ce să-i spun. *Lașule*, șoptește vocea conștiinței. Trebuie să îndrept lucrurile. Deasupra mea, licăririle de pe Tamisa unduiesc și fac valuri, libere și imponderabile. Hărțuindu-mă. Amintindu-mi de ceea ce am pierdut.

Libertate.

Și de ceea ce am acum.

Responsabilitate.

Rahat.

Sentimentul de vinovăție mă copleșește. E un sentiment nefamiliar și nepoftit; Kit mi-a lăsat mie totul. *Totul*. Iar Caroline nu primește nimic din averea lui. E soția fratelui meu. Și ne-am tras-o. Nu-i de mirare că mă simt vinovat. Și, în sinea mea, știu că și ea se simte la fel. De-aia a plecat în miez de noapte fără să mă trezească, fără să spună la revedere. Ce n-aș da să facă la fel și fata de lângă mine!

Scriu în grabă un mesaj către Caroline.

Ocupat azi. Ești bine?

E ora 5. Caroline trebuie să doarmă dusă. Sunt în siguranță. O să văd ce fac cu ea azi, mai târziu... sau poate mâine.

Heather se foiește, deschide pleoapele.

— Bună.

Schițează o tentativă de zâmbet. Îi răspund, dar zâmbetul ei pălește:

— Trebuie să plec.

— Să pleci?

Simt cum mă cuprinde un val de speranță.

— Nu trebuie să pleci, spun.

Reușesc să par destul de sincer.

— Ba da. Trebuie să mă duc la muncă și nu cred că rochia mea roșie ar da prea bine la birou.

Se ridică, trăgând cearșaful de mătase ca să-și ascundă rotunjimile.